

Bizonyságtétel

Most felnőtt fejjel tudom igazán értékelni, ami az én Mennyei Atyámtól kaptam. Először is drága jó szülőket, és szerető két testvért. Nagyon régi debreceni református családban nőttem fel. Már az elemi iskolában is református tanítóim voltak. A drága emlékü Balla Kálmán tanító bácsi sok szép történetet mesélt nekünk a kis gyermek Jézus Krisztusról elsős korunkban. Én soha nem éreztem azt, hogy most tértem meg, most kerültem közel Jézushoz. Mindig a lelkemben-szívemben hordoztam őt. Mindig egyházi iskolába jártam. A Dóczinak voltam a tanítványa 14 éven át. Amikor finn-orosz háború volt, tanáraink segítségével kötöttük a finn katonáknak az érmelegítőket. A háborúban sokat szenvedtünk, de Isten segítségével sikerült a legborzalmasabb napokat is túlélni. Amikor 1944-ben a szörnyű bombázásban menekültünk kifelé a városból, a mélyre szálló repülőgépekről csak úgy záporoztak felénk –a menekülők felé– a gyilkos golyók. Isten megóvott a haláltól bennünket. Majd amikor kiértünk a városból a vágóhídnál volt egy satnya napraforgó tábla, és két szál napraforgó alá bújtunk a testvéremmel, s a mi Istenünk ott is megvédett bennünket. Nehéz idők jöttek. Este menetrendszerűen 8 órakor jöttek a szovjet és román bombázók. Egyetlen kívánságom volt, hogy este lefeküdjek, és reggelig alhassak az ágyamban. 1944 decemberében már jártunk iskolába. A kollégium fogadott be bennünket. A Svetits tanáraival és tanulóival nagy békességben éltünk. Isten úgy vigyázott a családunkra, hogy senki nem veszett oda a háborúban. Amikor 1947-ben megkaptam a tanítói diplomámat, kimentem a falura tanítani, mert a mi tanáraink azt mondták, várnak a falun a gyerekek. Közben megszületett és felnevelkedett az én egyetlen fiam. Ekkor jött az újabb tragédia. Kiderült, hogy 26 éves fiamnak agydaganata van, amit műteni kell. Budapesten műtötte Pásztor professzor úr. A műtét előtti éjszaka le nem hunytam a szemem, pedig nem tudtam mikor műtik. Imádkoztam, és ezt énekeltem: „Egyedüli reményem, Ó, Isten, csak te vagy” (276. dicséret). Másnap délelőtt hozta az apja jó hírt: megműtötték, és él. Egymás nyakába borultunk, s nem sírtunk, hanem ordítottunk, és úgy köszöntük meg a Mennyei Atyánknak a gondoskodó szeretetét. Ezután kisebb-nagyobb örömök, gondok, bánatok jöttek. Isten mellettünk volt. Ezért én nem tudok egy olyan dátumot megjelölni, hogy mikor lettem Isten kiválasztottja. Születésem óta mindig Őbenne bíztam. Eljött az az idő is, amikor a férjem magatehetetlen lett. Abban az időben három ápolásra szorult betegem volt: a férjem, a testileg-lelkileg beteg édesanyámat, és a hosszú időt élt anyósomat. Segítségemre volt házi orvosunk, Rozika. Otthon ápoltam, és gondoztam őket. Még a napokban is megkérdezték tőlem: hogy bírtam? Isten szeretetével. Hogy mikor volt a megtérésem pillanata? Nem tudom. Így születtem, a szüleim így neveltek.

„Ha a nehéz időkben, Elcsügged a szívem, Vigasztalást ígédben, Uram, te adj nekem!” (276. dicséret)

Bagdi Lajosné Matkó Mária

Balog Zoltán és a Népművészet Mesterei

Vasárnap immár 60. alkalommal osztották ki a Népművészet Mestere-díjat Budapesten. A rangos eseményen 10 népművész részesült a megtiszteltetésből. A díjakat Balog Zoltán humán erőforrás miniszter adta át.

A képen balról jobbra az alábbi díjazottak láthatók:

Bagdi Lajosné Matkó Mária hímző, népi iparművész

Bárány Antalné Strehó Margit mesemondó

Dobiné Vass Júlia fazekas

Hajda György Zsigmond faműves-restaurátor, népi iparművész

Haris Mária szövő, népi iparművész

Balog Zoltán emberierőforrás-miniszter (díjazó)

Karácsony Lázás furulyás

Kovács Szabolcs festettbútor-készítő

Simon János táncos, énekes

Szabó Teréz táncos, énekes

Takács Anna énekes

Bagdi Lajosné Matkó Mária hímző, szűrvarró-népi iparművész- a Népművészet Mestere

Pályakezdő fiatal tanítónőként kerültem Gesztre, ahol pedagógiai munkám mellett hímzőkört is vezettem. Mindig örömmel kézimunkáztam. Ismereteim bővítése miatt beiratkoztam a Kölcsey Megyei Művelődési Központ által szervezett hímző szakkörvezetői tanfolyamra. Itt tanultam meg a népi hímzés igazi értékét Schudich Ilonkától. Több szakkört és tanfolyamot is vezettem ezután az elmúlt évtizedek alatt Debrecenben. Az Úttörőház, a Kerekes-telepi, a Kölcsey Művelődési Központ, a Debreceni Nyugdíjas Egyesület és a Széchenyi-kerti református egyház hímző körét irányítottam, valamint három szakkörvezetői tanfolyamot is tartottam. Minden hímzésfajtát szeretek. Fő területem a népi hímzés, de örömmel varrom a történelmi textíliát is. A Széchenyi-kerti ekléziának zöld selyem és arany fonallal készült tűfestéses úrasztali terítőket készítettem. Szívem csücske a hortobágyi csikós cifraszűr, melynek készítését Salamon Ferenc, a Hortobágyi Nemzeti Park egykori igazgatójának biztatására kezdtem el varrni. Az elsőt a Hortobágyi Pásztor Múzeum részére készítettem el. Manapság a hortobágyi csikósok megrendelésére varrom a cifraszűrt. Írásos munkám is vannak: a „Komádi hímzések” kézimunkakönyv és a technika tanárok számára szerkesztett kézikönyv. Alkotásaimat zsűriztettem. Minden megyei kiállításon részt veszek, munkáimmal az ország több nagyobb városában és határainkon túl is bemutatkozhattam. A varrásban és a tanításában a mai napig örömeimet lelem. Szakkört már nem vezetek, de magántanítványaimnak szívesen adom át tudásomat, tapasztalataimat a néphagyomány kincseiről.